

VARGA RICHÁRD

In aeternum

A nyirkos kövön fekvé téptük a húst.
Állatok voltunk még:
Az égig ért a szemünk,
És a fényt a bokáinkon hordtuk.
Aztán rám néztél.
Kivilágított belőled az idő,
És én ott, abban a pillanatban,
Felrajzoltalak a lét barlangfalára.
Magamban hordozlak azóta
Mint fegyvert vagy fehér zászlót.
Kivilágítasz az időből.

Velem voltál, amikor a fáraóért harcoltam,
És akkor is, amikor a fáraó ellen.
Amikor az izzadságomban fürödtem,

És amikor tejjben fűrésztöttek.
Amikor kiszúrtam pár szolga szemét,
És amikor levágták a karom.
Amikor a keresztényt irtottam
És a pogányt és a zsidót,
És amikor keresztre szegeztek,
Mégkínóztak és gázkamrába löktek.
Amikor jelszavakat üvöltöttem,
Mert hittem bennük,
És végül mindig vérben álltam.
Amikor kiderült, hogy egyikben sem hittem
Annyira, hogy ne vegyem észre a vért.

Birodalmak, királyok, pártok...
A világ ezer arcot váltott már,
De mindegyik mulandó, mert
Nem a lényegről beszél.
A te arcod nem változik,
És engem évezredek óta
Megnyugtat az állandóságod.
Most is,
Amikor egyre nyirkosabbak a kövek,
Mert a fényt már a szemünkben,
De az eget a bokáinkon hordjuk.

Vetődés

Felhúztad a vállad,
Miközben veszekedtünk.
Csak a jobboldalít.
Ez megmaradt,
Mert egyébként nagyon
Szeretem, hogy egyenes
A vállad. Szinte szögletes.
Merőleges a nyakaddal.
Szóval ez maradt meg.
A mondatok nem igazán.
De egy veszekedésben
Úgyis a mondatok
A leglényegtelenebbek.

Szóval nem tudom, miket
Vágtunk egymás fejéhez,
De a válladra emlékszem.
És arra, amire hirtelen,
Ott, abban a pillanatban
Hasonlított ez az egész:
Vetődéses hegységképződés –
Ez jutott eszembe.
Aztán meg egy cápauszony
Feltűnése az ausztrál strandon.

Ajka

1.
Túl voltam akkor már a lángokon,
A lebegésen és az árvizeken is.
Felperzselődni könnyű volt,
De repülni és úszni sem volt nehéz:
Tőlem függött legkevésbé, mi lesz.
A születésem így 9 hónapig és 30 évig tartott.
A köldökzsinórt sosem vágtam el.
2.
Ott ébredtem fel, ahol a bányák alszanak.
Ahol nem perzsel, és nem visz semmi sem.
Ahol minden belül van, aminek hagyhatnám magam,
A tűz, a víz, a levegő: a kő emlékei.
A mozdulatlanság nehéz volt és tiszta,
De én elszoktam a nehéz, tiszta, emberi helyzetektől.
Eszmélésemig a kényelem nőtt belém:
A kívánatosná lassított öngyilkosság.

Aztán a mélyére ástam.

3.
A fogam fekete lett a széntől,
És a tüdőmbe csákányokat szívtam
Levegő helyett. Mégis,
A bánya keserű, kemény és fekete világa
Értelmezhetőbb és reménytelibb volt,
Mint a napsütötte felszín.

Először a ruhám és a bőröm kopott el,
 Aztán kopni kezdtek bennem a világ grafitrétegei:
 Vallás, nemzet, ideológia, pénz, önmegvalósítás –
 Feloldódtak mind az akna sötétjében.
 Amikor a kezem már nem bírta,
 Harapni kezdtem a falakat.
 Kopott a nyelvem és koptak a szavaim.
 Szétmállott minden, amiben nem volt *kapcsolat*.
 Szétmállott minden, ami nem volt *emberi*.
 Meztelenül feküdtem végül
 Százötven méter mélyen,
 És egyetlen szavam maradt:
Fel!

4.
 Most a napfényben ülök.
 Valaki nevet.
 Gyémánt gurul a panel mögött.

Vers

Pécs melletti település:
Reménypuszta.

Danaé

Elzárhatsz, elbújhatsz.
 Elzárhatom magam és elbújhatok.
 Bronzkamrádba-bronzkamrámba
 Bejut a feladat,
 És egyetlen négyzetméteren is
 Megtörténik az,
 Ami elől elzárkózni, elbújni
 Se a földön,
 Se a föld alatt
 Nem lehet.

Legszebb perceink

Az ég narancs, rózsaszín, lila és szürke.
A fák színe zöld, kék és ezüst.
Gyerekhang, autózaj, kutyaugatás és szél.
Nem. Szellő. Ez szellő. Így pontosabb.
A Kristály Hotel neonjai barackszínűek.
Az asztalon bor.
Várlak.

Ez semmi.
Tulajdonképpen lényegtelen.
Mégis tudom, hogy szép lesz emlékezni erre.

Egy ajkai teraszon

1.

Tereink

Kinőnek egymásból a házak.
A kéményekből ablakok,
Az ablakokból kémények.
Az erkélyeket körbelengi
A kutyaugatás.
A téglák mögött tíz,
Húsz, harminc élet.
A terek összefonódnak.
Kinövünk egymásból.

2.

A szomszéd építkezés és a mindenség összefüggései

A téglára téglá.
Beton, vas, malter.
Mindenhol súlyok.
Egymásra rakódnak,
És felépül a ház.